

Amorale poetice vulpi

 Editura SAGA

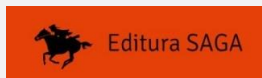
Cu participarea subtilă, absolută, persuasivă, rehomodică, eterogenă:

IRIS DAN	3
Adrian Grauenfels	12
Marcel Lupu	18
Beatrice Bernath	22
Jeffrey Bean.....	34
Eve L. Ewing.....	38

Ebook

Imagini - NghtCafe AI studio, Beatrice Bernath

SAGA Publishing 2023

IRIS DAN

Iris Dan, absolventă a Facultății de Limbi Romanice și Clasice a Universității București. Din 1970 trăiește în Haifa, Israel, și lucrează ca traducătoare în câteva limbi. Din Turnul Babel în care-și duce viața vede Marea Mediterană. Poetă în limba engleză, autoare a volumului de poezii "Soția alchimistului" și a unui ciclu intitulat "Las Meninas", bazat pe pictura lui Velasquez. A fost publicată în diverse antologii și reviste internetice și este câștigătoare a premiului I a concursului internațional "Reuben Rose", 2022.

BOMBA EVREIASCĂ CU EXPLOZIE ÎNTÂRZIATĂ

de Yehuda Amihai

Pe masa mea se află o piatră pe care e gravat cuvântul
"amin", frântură

ce-a supraviețuit din miile și miile de lespezi sfărâmate
din cimitire evreiești. Iar eu știu că acum toate aceste
frânturi

umplu marea bombă evreiască cu explozie întârziată

împreună cu celelalte frânturi și așchii: frânturi din
Tablele Legii

și frânturi de altare și frânturi de cruci și cuie de
răstignire ruginite

alături de frânturi de obiecte de uz casnic și obiecte de
cult și frânturi de oase

și pantofi și ochelari și organe artificiale și proteze
dentare

și cutii goale de tablă în care a fost otravă de
exterminare. Toate acestea

vor umple bomba evreiască cu explozie întârziată până la
ziua de apoi

și cu toate că eu știu de toate acestea și știu și de ziua de
apoi

piatra asta de pe masa mea îmi umple inima de pace:

ea este piatra adevărului care nu se rostogolește la vale

piatră mai înțeleaptă decât toate pietrele filosofale

frântură dintr-o lespede spartă de pe un mormânt

mai perfectă decât orice perfecțiune

mărturie a tot ce-a fost de când lumea

și a tot ce va fi cât va mai ține lumea, piatră a credinței și
a iubirii

amin, amin, și adevărat vă zic vouă.

Traducere: Iris Dan

PIATRA PE CARE SCRIE "AMIN"

Yehuda Amihai

Am pe masă o piatră pe care e scris cuvântul "Amin",
o frântură triunghiulară de piatră dintr-un cimitir
evreiesc distrus cu multe generații în urmă. Celelalte
frânturi, sute și sute,
au fost risipite de-a valma, și pe toate le cuprinde
o jale nespusă, un dor fără sfârșit:
prenumele e în căutarea numelui de familie,
data morții caută
locul nașterii răposatului, numele fiului vrea să găsească
numele tatălui, data nașterii caută reunirea cu sufletul
care vrea să se odihnească în pace.
Și până ce se vor fi regăsit
unele pe celelalte, nu-și vor găsi odihna deplină.
Numai piatra asta stă liniștită la mine pe masă și spune
"Amin".
Acum însă frânturile sunt adunate laolaltă din îndurarea

unui om bun și trist. El le curăță de toate impuritățile,
le fotografiază una câte una, le aranjează pe podea în sala
cea mare,
și prin grija lui fiecare piatră de mormânt devine iarăși
întreagă,
devine iarăși una: frântură cu frântură, asemenea învierii
morților, un mozaic,
un puzzle. Joacă de copii.

Traducere din ebraică: Iris Dan

PE VIAȚA MEA

de Yehuda Amihai

Când va fi să mor vreau să mă grijească numai femei la
Hevra Kadisha 1

și să facă cu trupul meu ce vor găsi de cuviință: să-mi
curețe din urechi ultimele cuvinte

pe care le-am auzit, să-mi șteargă de pe buze ultimele
cuvinte pe care le-am spus,

să-mi alunge din ochi priveliștile pe care le-am văzut, să-mi netezească grijile de pe frunte,

să-mi împăturească brațele pe piept, de parcă ar fi mânecile unei cămăși după călcat,

să-mi îmbibe carnea cu ulei înmiresmat, ungându-mă rege al morții pentru o zi,

să-mi aranjeze în bazin, ca într-o fructieră,

testiculele și penisul, împreună cu buricul și părul creț, ca într-o somptuoasă natură moartă din secolele trecute,

o natură foarte moartă, pe un fundal de catifea întunecată,

să mă gâdile cu o pană în cavitatea bucală și în cavitatea anală ca să verifice dacă mai sunt în viață.

Să plângă și să râdă cu schimbul și să-mi facă un ultim masaj,

care masaj din mâinile lor, prin mine, să treacă la lumea întreagă, până ce va veni sfârșitul lumii.

Și una să cânte rugăciunea Dumnezeu cel plin de milostenie,

cu voce dulce să cânte, Dumnezeu cel plin de uter 2 ,

ca să-i amintească lui Dumnezeu că din uter vine milostenia, adevărata milostenie,

adevăratul uter, adevărata iubire, adevărata caritate 3 .

Pe viața mea mă jur, așa vreau să fie la moartea mea, pe
viața mea, pe viața mea.

Traducere: Iris Dan

Sunt zile

Yehuda Amichai

*(Din volumul "Închis deschis închis", capitolul
"Ierusalim, Ierusalim, de ce Ierusalim?")*

Sunt zile când toată lumea spune, am fost acolo,
sunt gata să depun mărturie, am stat la doi pași de
accident, de bombă, de răstignire, cât pe-aci să fi fost
rănit, cât pe-aci să fi fost răstignit,
am văzut fața mirelui și a miresei sub baldachinul de
nuntă, cât pe-aci să mă bucur,
am tras cu ochiul când David făcea amor cu Batșeva, din
întâmplare
m-am nimerit pe acoperiș, reparam țevi, dădeam jos un
steag,
am văzut cu ochii mei minunea cu uleiul din Templu,
l-am văzut pe Generalul Allenby făcându-și intrarea pe
poarta Jaffa, l-am văzut pe Dumnezeu.
Și sunt zile care-s toate alibi: n-am văzut, n-am auzit,
am auzit doar o explozie la distanță și-am luat-o la fugă,
am văzut fum, dar

citeam ziarul. Am fost altundeva.

Nu l-am văzut pe Dumnezeu. Am martori.

Iar Dumnezeu Ierusalimului e Dumnezeu eternului
alibi.

N-a fost n-a văzut n-a auzit

a fost altundeva. A fost Undeva. A fost Altul.

Traducere: Iris Dan

Adrian Grauenfels

De meserie inginer, a emigrat În Israel în 1972 . Poet, editor, columnist. A redactat reviste virtuale ca Secolul XXI, Alchemia, Nautilus, Jurnal Israelian. Peste 20 de cărți de eseuri, artă, muzică și alte 20 de volume de traduceri – ebook - din Yehuda Amichai, Amos Oz, poeți israelieni, afro-americani, asiatici. Conduce editura SAGA -Israel

**

Pacea

Iată și ea Pacea
va veni ca un împărat mort
pusă pe catafalcul de tun,
rugină și lacrimi

ieșim din melci, cochilii ciuruite,
arici fără țepi cu moralul buimac

încercăm să înțelegem neînțelesul,
lipsa exploziilor
conturul unor nori impecabili

nu pot vorbi cu anumite persoane
de fapt nu mai comunic cu nimeni

ce era de spus, am epuizat
florile din glastră au succombat de sete
inima luptătorului nu simte nimic
ticăie reflex aşteptând
noaptea şi visul
acolo e adevărata Pace, războiul din noi,
amintirea Paradisului de dinainte.

Amalek

ce dimineată am...

cafea cu Elsa cea din belarus

un sat uitat lângă alt sat

fără biserică de plumb

fără pistol de pus pe masă

lângă paharul plin cu sânge de copil

stătea chiricit bătrânul rabin

citind din cartea ciuruită de cuțit

prohodul cinci, despre răpit

în timp de jale și război cu Amalek

din trei în doi veneau soldați

cu barbă mare, umeri lați

să ceară sfat

că foc aveau peste câmpie

și se gândea acel rabin la datoria

unui sol trimise Dumnezeu

jegos și plin de patos greu

probabil grec, poate evreu

sa zică ca e totul bun
pe masă zace-i punga cu tutun
și adormi ca un copil creștin
plângând în somn, fără venin...

Tapiserie

pentru pictorul Arie Lamdan

Ruina pe care am făcut-o din grădina noastră
Este derutantă chiar și astăzi.
Șapte copaci înmulțit cu trei
Plantați pentru primii copii
Acum par acoperiți de groază.

Ticăloși cu care n-aș fi putut trăi niciodată
Ocupă astăzi pământul.

Dragostea mea a plâns când a pierdut
Locul ei de odihnă.

A murit pentru mine. A murit pentru noi.

Mere gri, un os putred.
Dragostea și timpul le-au supt.

Apa își trage puterea din pietre
Și încearcă să le mute
Și în felul acesta să prevină eroziunea
A ceva mai adânc
Care le susține pe toate.

Ar fi trebuit să udăm mai mult.
Sau să cumpărăm mai multe hortensii
Ca să decorăm pământul
Înainte de marea inundație
De războinici și oameni avizi de bani.

AG

Rosa de Arie Lamdan

Marcel Lupu

Marcel Lupu este unul din cei ultimi trei mohicani ai scrisului de poezie din Israel. (poeti cu pantaloni). Pensionar hâtru, se ocupă intens de scris, epigrame, poezie, umor fin și o proză critică celor pe care i-a cunoscut din tinerețe și până acum,

Versuri de Război

De este Pace sau Război,
De suntem fraieri sau eroi,
Suntem popor de neclintit.
Avem o țară – în sfârșit!
Ai noștrii fii și chiar nepoți,
Se luptă cot la cot, cu toți.
Noi toți avem un jurământ
Să apărăm acest pământ!
Nici Hizbollah și nici Hamas
Nu pot să ne clinească.
Deci

Asta e tot ce ne-a rămas
Căci Israelu-i pentru veci!!

Venus, sau Afrodita, sau Venera

Nu ai avut nici un complex

Să te ocupi la zei de sex

Zeița dragostei, a frumuseței pure,
Femeie rece în marmură sculptată,
Sculptor te-au dăltuit în pietre dure,
Statuie fără brațe, amputată.

La Botticelli, după a lui norme,
Din scoică ai apărut, ca o moluscă,
Acoperind cu părul lung a tale forme,
Speriată c-ai ieșit atât de nudă!

Există chiar planetă cu al tău nume.

Numele tău e dat la afrodisiace,

Ce fac ca să visezi o altă lume,
Dar și la boli venerice, rușinoase.

De greci păgâni ai fost tu ”venerată”,
Romani în piețe au ridicat statui,
Iar la Pompei în scoică stai culcată,
Dar tu n-ai fost soția nimănu.

Ca Afrodita, zeiță ai fost la greci,
Și Venus la romani ai fost numită.
Zeița frumuseții pentru veci.
Lăsând o lume-ntreagă uluită!

La pubis te-a plast anatomia,
Legată de dorințe și de sex,
La oameni care au chimia
În cupluri, deci este complex!

27 octombrie 2023

Beatrice Bernath

Artist multidisciplinar, poet, pictor, fotograf, autoare a 6 volume de poezii și desene. Participă la expoziții de grafică și pictură în Israel și Europa. A ilustrat cărți, broșuri, este invitată la lecturi și întâlniri internaționale.

a doua zi (7 octombrie 23)

Octombrie cald umed

aer opac

cer plumburiu mult prea aproape

avioane de luptă trec ca prin mine

trecutul urlă :

ieri e azi!

devin umbră neagră devin furie.

corpuri inocente în pământul casă

casa -inimă cu aripi sparte

cioburi de angoasă zgârie ochii
ochii copiilor morți cuțite
-taie în carne vie.

și Peter Green la radio blues
cântă poveste de dragoste sfâșiată
îngân ca și el
FOOLS, NO MORE NO MORE FOOLS!
el a împachetat valiza și pleacă.

conduc mașina mea veche în orașul de plumb
culoarea a pierit
înghițită de cenușiul morții absurde
eu tristă îmi spun:
"WE CANNOT BE FOOLS"
unde vom pleca după pogrom?

Și-mi plouă în suflet cu sânge

© Beatrice Bernath

Trece prin mine un urlet de lup

În timp ce valul îmi îngână un cântec de leagăn.

Nimic nu mă mai alină în țara cu lapte și miere

și -albine în stupi

căci doare vântul rece ce trece prin noi

mă cutremur cum tot mai adânc mă scufund

În pământul reavăn.

Avusei o vorbă de drag țărâmului "sfânt"

numindu-l "al meu" în gând.

Străină cutreier azi țărături

să caut simțirea pierdută.

Umbre de plânset și rânjete trec lângă mine năuce năluci

se înghesuie se strâng

mă sufoc

ca bătută.

Dar nu, eu nu plâng

morminte

copiii morți nu am putere să-i plâng
mi-amintesc doar de lumea cea mare
-glorie falsă ce s-a uitat în trecut

Și visez în mine
tăcută.

© Beatrice Bernath

Cuvinte cu păsări

Un corb sănătos bine hrănit
ciugulește rime prostești
căzute pe mormântul proaspăt
de aripe albe frânte.

(zborul peste
morți
triumful iubirii negre
rozul a devenit "pase").

-iar zeii bat din palme
mulțumiți).

Aripe
frânte tăiate căzute
anulate în căderea lor
și cui îi pasă?

Corb gras și lucios (ca un clișeu)
croncăne negru pe o aripă dislocată
cu viață proprie.
mai pâlپâie.

ah ce festin!
ah ce viață.

Și uneori plouă
iar iarba crește pe morminte (absolut degeaba)

și îngerii
dau din cap plictisiți
mormăind:
„perpetuum mobile...
noi vom trage
un pui de somn acum"

Cuvinte:
de pus undeva

-un loc în care am uitat să cred
iar aripe albe cad ca fulgii de nea.

(aripe = licență poetică inutilă)

©Beatrice Bernath

**

Yom kippur

o dată precisă în an scoți sufletul din ascunzișul
civilizației

având impresia că e ziua ta personală ochi în ochi cu
dumnezeu

te vindeci de răni te curăță de vina inegalabilă a
existenței independente în lumea ta interioară

o singură zi pe an încerci să ierți

negrul celor ce-ai iubit

negrul ca o boală se extinde însă.

e neiertabil

ai rămas cu gura ștersă pe pictura feței tale

autoportret în regresie
ochii
clipesc o dată pentru da
de două ori pentru nu
ochii mei clipesc -tot anul e yom kippur
sau zilnic doar o zi și încă o zi
în rest rămâne între noi acea liniște ciudată
inexplicabilă nefiind nimic
chiar nimic posibil de iertat.

incomod

scri-jelitele

ele

neplânsele

phantomima hieroglifelor săpată în durea

creșterii

ideea ar fi:

ignoră!

întoarce capul -nu miroase a bine

petrecutele în timp devin banale/fapt divers sau

rușinea singurătății

aruncată într-un colț -hârtie igienică

folosită în a șterge lacrimi

roșii (incomod de observat-

nu sunt secreții menstruale)

de ce-ar purta ea semne pe ochii

înconjurați cu zâmbetul
uitat din copilăria netrăită?

însemnatele

te privesc întrebând: omule,
merita să mă naști din dragoste stricată
merita să trăiești flămând?

mă joc păpușă pe sârmă
mă joc pe mine.
te strâng teribil de strâns

neplânsele, amabile
duc în gesturi
o pantomimă a memoriei

le întâlnim-

mama spune copilului:
întoarce

capul nu privii!

încă nu e pentru tine

și ieri, din nou a fost ucisă o femeie musulmană

de soț;

era frumoasă, tânără, după prima naștere

BeatriceBernath

Puștiule, astea sunt șine de tren,

Jeffrey Bean

trenul nu vine niciodată.

Îl miroși oricum, miroși cărbunele albastru
din corpul său. În august, franjuri lipicioase

cu dantela reginei Anne, s-ar putea să
te facă să mergi pe aceste șine înăuntrul

amiezi gigantice. Eu am mers pe ele.

S-ar putea să spargi sticle, să

aprinzi focuri, să privești norii din
spatele tău, să respiri nori prin

scânteile roșii ale țigărilor.

Să iei primele înghițituri

de vin dulce, prost, să plângi noaptea într-un cimitir
cu cel mai bun prieten al tău, o semilună pe cer

și pământ de mormânt în păr.

Să te săruți pentru prima dată aici, ca și cum ai

înghiți un pește viu. Dacă vezi
copiii mai mari, fugi, Dumnezeu

știe de ce. Te vor urmări
în sălile de ceară

de la liceu. Spre deosebire de mine,
tu vei avea toată muzica în mână,
cele mai bune filme, un telefon care va suna

pe toată lumea în același timp. Uită-te în sus.
Marile focuri de stele din iunie

sunt atât de lente și plictisitoare încât vor

te vor ține treaz pentru totdeauna.

Înoată râul mizerabil.

Spală-ți părul în miros de trifoi,

în foșnetul copacilor. Ciorile...

nu poți să nu le iubești.

când trăncănesc la apus.

Urmează drumuri cu pietriș

după strigătele greierilor

și bere, dormi afară

pe capota mașinii tale

Honda de ocazie,

trezește-te cu flori galbene

în gură. Mergi pe străzi

în prima noapte
de toamnă, fiecare copac se umflă

cu ceva ce nu pot spune
și să vezi în casele luminate
imagini frumoase de străini.

Traducere AG

a depune mărturie

Eve L. Ewing

Stau în fața ta ca să spun
că astăzi am mers acasă
și am prins lumina prin gard și era atât de aurie
am vrut să plâng și am ridicat
mâna dreaptă pentru a spune mulțumesc
Doamne pentru soare, mulțumesc
Dumnezeu pentru un gard de sârmă
și pentru toți pantofii care se potrivesc
în gardul cu verigă de lanț, astfel încât
am putea fi ridicați, Doamne, mulțumesc
și am vrut doar să dansez
se simte bine să ai mâncare
în burtă și e bine
să fii acasă chiar și atunci când ești acasă
este spațiul dintre metale
forme și totuși suntem de aur

un om care și-a purtat mersul
de pământuri aspre și zile pierdute
a venit spre mine pe stradă
și a spus "Fată,
"ce zi frumoasă" și eu am spus "da, mărturisesc
Am mers mai departe și de undeva
un corn a răsărit, o orgă,
o voce, un cor, aici pentru a spune
că nu suntem morți
nu suntem morți, nu suntem
morți nu suntem morți nu suntem morți
nu suntem morți nu suntem morți
nu suntem morți nu suntem morți nu suntem
morți
Încă...

Traducere AG